
Sopranista - soprano masculí - voce di castrato

Autor:

Data de publicació: 18-12-2014

El terme modern sopranista, absent en els tractats històrics anteriors al segle XIX, s'ha utilitzat de vegades per indicar cantants soprano castrats. Per tant, és inexacte anomenar sopranistes als falsetistes actuals perquè els homes que avui canten parts de soprano no són cantants eunucs, ni castrats; aquest últim va desaparèixer al segle XX amb Alessandro Moreschi, l'últim castrato.

Un sopranista (també conegut com a soprano masculí) és un cantant masculí que és capaç de cantar en tessitura vocal d'una soprano, generalment mitjançant la tècnica del falset o la veu del cap. Aquest tipus de veu és un tipus específic de contratenor. [1] En casos rars, un home adult pot ser capaç de cantar en el rang de soprano utilitzant la seva veu normal o modal (veu alta al pit) i no falset per raons endocrinològiques, com Radu Marian, o com a resultat d'una laringe que no s'ha desenvolupat completament com suposadament és el cas de Michael Maniaci. [2]

Història

El terme modern sopranista, absent en els tractats històrics anteriors al segle XIX, s'ha utilitzat de vegades per indicar cantants soprano castrats. Per tant, és inexacte anomenar sopranistes als falsetistes actuals perquè els homes que avui canten parts de soprano no són cantants eunucs, ni castrats; aquest últim va desaparèixer al segle XX amb Alessandro Moreschi, l'últim castrato.

A la Capella Sixtina, on van estar en servei precisament fins al segle XX, tant els falsetistes com els "cantants castrati" eren anomenats simplement sopranos.

En la traducció de *La musique mise a la portée de tout le monde*, publicada a Itàlia amb el títol *La musica accomodata alla intelligenza di tutti*, François-Joseph Fétis anomena els sopranistes Giacinto Fontana (sobrenomat Farfallino), Antonio Pasi i Pier Francesco Tosi, cèlebres sopranos castrats; a més, indica amb el terme 'soprano' tant dones com altres castrati, com Andrea Martini, coneguda com Senesino (1761-1819, diferent del més conegut Francesco Bernardi que va viure entre 1686 i 1758), també emascuada. Fétis utilitza la paraula sopranistes francesos per referir-se a dues mestres de cant de Benedetta Rosamunda Pisoni, ambdues castrati (Moschini, al servei del virrei d'Itàlia a Milà, i Marchesi; p. 54 de *Curiosités historique de la musique, complément de La musique mise a la portée de tout le monde*).

Els falsetistes moderns practiquen avui principalment el repertori que va des de finals del segle XVI fins al segle XVIII perquè aquesta va ser l'edat d'or en què van prosperar els cantants emascuats més famosos, com el famós Farinelli, i els principals compositors van escriure un nombre considerable d'obres musicals per a aquestes veus, sovint amb parts virtuosístiques.

El famós cantant i professor Pier Francesco Tosi va escriure el 1723 el primer tractat sobre la tècnica del cant, *Opinioni de' cantori antichi e moderni*[1], informant de moltes notícies interessants sobre aquests extraordinaris cantants del passat; Tosi mai va utilitzar la paraula "sopranista", ni per referir-se a si mateix ni als altres cantants. Més aviat, les sopranos emascuades també van ser anomenades "sopranos naturals" per distingir la condició aguda "naturalment" de la seva veu. De fet, ja el 1640 Pietro della Valle va escriure en la coneguda epístola a Lelio Guidiccioni, *Della musica dell'età nostra*: «Però deixant altres veus, per dir una mica de' sopranos, que són el més gran ornament de la música, V. S. vol comparar el falset d'aquells temps amb les sopranos naturals de' castrati que ara tenim en tanta abundància».

Veu

Un sopranista és capaç de cantar en el rang vocal de soprano que es troba aproximadament entre C 4 i C6, encara que de vegades pot expandir-se una mica més alt o més baix. Els homes de tot tipus de veu poden posseir l'ampli i eficaç falset o veu de cap necessària per produir els rangs vocals de contralt, mezzosoprano i soprano. Alguns contratenors poden cantar fins a les tessitures vocals femenines utilitzant el registre modal (producció normal de cant) i no necessiten emprar cap falset. [3]

Polèmica sobre el terme soprano masculí

Normalment, el terme "soprano" es refereix a cantants femenines, però de vegades el terme "soprano masculina" ha estat utilitzat per homes que canten en el rang vocal de soprano utilitzant la producció vocal de falset en lloc de la veu modal. Aquesta pràctica es troba més comunament en el context de la música coral a Anglaterra. No obstant això, a aquests homes se'ls coneix més comunament com a contratenors o sopranistes. La pràctica de referir-se als contratenors com a "sopranos masculins" és una mica controvertida dins dels cercles pedagògics vocals, ja que aquests homes no produeixen so de la mateixa manera fisiològica que les sopranos femenines.[1] Radu Marian pot referir-se a si mateix com una veritable soprano masculina perquè és capaç de cantar en el rang vocal de soprano utilitzant la veu modal.

Repertori

Hi ha un gran cos de música per a la soprano masculina que va ser escrit quan era comú utilitzar un castrat - un tipus de veu que, a tots els efectes, ja no existeix, ja que la pràctica de castrar triples va ser abolida abans del final del segle 19. Els sopranistes són molt rars, ja que la majoria dels contratenors són alts i mezzosoprano. De fet, probablement perquè els primers contratenors famosos eren alts (com Alfred Deller), durant molt de temps es va creure que els contratenors només podien ser alts (i més tard, es van reconèixer contratenors de mezzosoprano, com David Daniels o Jochen Kowalski). Tot i que hi ha algun repertori modern escrit per a contratenors (de vegades escrit específicament per a certs cantants, com *Death in Venice* de Britten, que té una part que va ser escrita específicament per a James Bowman), en l'actualitat només hi ha un petit nombre de peces modernes escrites específicament per al tipus vocal sopranista. Una excepció és l'òpera *Historia von D. Johann Fausten* d'Alfred Schnittke de 1995, que demana tant un contralt femení com una soprano masculina, Mefistòfil.

Sopranistes notables

Els sopranistes notables actuals inclouen:

Simone Bartolini[4]
Aris Christofellis[5]
Edson Cordeiro (òpera, pop, gospel)[6][7]
Robert Crowe[8]
David Hansen[9]
Vyatcheslav Kagan-Paley[10]
Adam López (pop, òpera, llatí)[6]
Michael Maniaci[2]
Angelo Manzotti[11]
Radu Marià[12]
Tomotaka Okamoto[13]
Dariusz Paradowski [pl][14]
Brian Charles Rooney (teatre musical)[15]
Tonex (evangeli)[16]
Lluna de Jihoon[17]
Bruno de Sá
Vince Yi
Patrick Husson
Samuel Mariño[18]
Dennis Orellana
André Vásáry (òpera, crossover, pop)

Vegeu també

Superi
Farinelli

- ^ Jump up to:un b McKinney, James (1994). El diagnòstic i correcció de les faltes vocals. Grup de Música Genovex. ISBN 978-1-56593-940-0.
- ^ Jump up to:un b "L'home de la veu de 300 anys". El Temps. Londres. 12 d'octubre de 2007. [Consulta: 23 maig 2010].
- ^ Giles, Pere (1982). El contratenor. Muller Publishing Co.
- ^ "Simone Bartolini: Biografia". Estil futur. [Consulta: 2 març 2019].
- ^ "Aris Christofellis". Òpera de Verona. 2015.
- ^ Jump up to:un b Heilbut, Anthony (1 de juliol de 2012). "La soprano masculina". Mag creient.
- ^ Heilbut, Antoni (2012). L'aficionat que en sabia massa. Alfred A. Knopf. p. 262. ISBN 9780375400803. Edson Cordeiro Socranista.
- ^ Lynn Jolicoeur; Sacha Pfeiffer (14 de maig de 2014). "Shocked by his own voice: la soprano masculina s'eleva en la categoria vocal més petita del món". WBUR-FM.
- ^ Melissa Lesnie (6 d'octubre de 2013). "David Hansen: És un llarg camí cap al cim". Protagonisme.
- ^ Biografia de Vyatcheslav Kagan-Paley de la Fundació Herman Braun
- ^ Quaquero, Myriam 'Una voce molto speciale', L'Unione Sarda 2 de juny de 1997 (en italià). Consultat el 3 de març de 2019.
- ^ Mark Brown (12 d'abril de 2010). "Bath celebra la vida de l'estrella cantant del 1700". El guardià.
- ^ Tom Ambrose (8 d'agost de 2021). "Tòquio agraeix al món, ja que la cerimònia de clausura marca el final d'uns Jocs Olímpics únics". Estàndard de nit. Londres.
- ^ ? «Dariusz Paradowski». Contratenors. [Consulta: 2 març 2019].
- ^ Panarello, Joseph F. (5 de juny de 2006). "Flexió de gènere amb Brian Charles Rooney". Josep F.
- ^ Robinson-Martin, Trineice (2016). Així que vols cantar gospel. Rowman i Littlefield. p. 111. ISBN 9781442239210.
- ^ "?? ????". countertenormoon.webnode.kr (en coreà). Arxivat de l'original el 30 març 2023. [Consulta: 4 juliol 2023].
- ^ "Coneix la rara soprano masculina de l'òpera". BBC News. [Consulta: 23 juliol 2023].

Enllaços externs

Soprano masculí

El món dels castrati i sopranos masculins